

Publicerad 2009-11-12 00:01 av Constantine

234 Gånger

För att lyfta repen över revbenen du band ber jag dig
dra..åt..helvete..

Gårdagen var inte vårt fel, vodkan gjorde dig vacker
och jag var superman.

Det sa du i alla fall när vi gungade sönder min säng.

Istället för att just dra åt helvete

drog du till min kaffebryggare och fixade frukost.

Det var som om du visste exakt var allt stod.

Som om du hade min mindmap inpräntad i ditt bakhuvud.

Det kommer aldrig bli oss,

inte heller en mysig frukost eller ens

en god för den delen heller.

För jag vet hur giftet i dina fingertoppar bränner.

Bränt kaffe är dåligt

och dåligt kaffe är ett dåligt förhållande.

På något vänster ska vi vara tillsammans nu anser du.

Det är som om du nyss stormade min åsikt och våldtog den.

Jag har tydligen inget val.

Men sen så går du hem,

eller åtminstone ut, jag struntar i vilket.

Min fristad förblir min viskar jag maniskt när jag stänger alla 6 låsen.

Lås som jag lät sätta dit emot vodkaparasiter som dig.

Vi hann oturligt nog byta nummer oavsett.

Jag funderar på att passa på att byta liv

för jag blir galen när telefonen vibrerar 234 gånger om dagen.

Detta inkluderar natten där du skriver något om kärlek.

Som svar skickar jag "Rymdimperiet slår tillbaka"

Det bränner varje gång du skriver,

så jag bestämmer mig för att ge igen.

Jag bränner mobilen,

i micron,

den blev gul.

Likaså micron och resten av köket efter en jävla smäll.

Så istället för att skicka meddelanden

knackar du på dörren.

Jag låtsas sova för att inte verka intresserad.
234 gånger om dagen ringer du på dörrklockan.
Och folk undrar varför jag har tinnitus.

Du börjar inse att jag vill inte
och låter mig vara ifred.
Men freden är ett ovant fenomen för mig och jag saknar det febrila ringandet.

Jag saknar terrorisering genom en enkel knapptryckning.

Jag saknar dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Constantine med Poeter.se id #28370 innehar upphovsrätten